

Budapestre vonatkozó újságcikk

Baktai Ferenc

Szerző: **Huligánok végnapjai**

Cím: **— a vendéglátó helyeken**

Tiszta, modern vendéglők, kevesebb talponálló, »népnevelő« fehér abrosz

Forrás: *Hétfi*

1958. 10. 26.

(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Utász utca sarkán egy italbolt. Annyira az, hogy még csak szép nevet sem kapott a szent keresztségben, maradt 1471-es. Hanem itt — enni is lehet, méghozzá olcsón. A »nagy szám«: a halpaprikás. Szép és jó adag 6,75. És más, nem drágább ételek szoktatják hozzá a »kuncsaftot« ahhoz, hogy esetleg két fröccs helyett *egyék valamit.*

„Nem akarunk italbolt lenni...”

— Ha a vendég nem eszik, berúg. És tavaly még nem ettek. Hát volt itt olyan verekedés... Nézze meg azt a sörröskancsót, tisztességes, • vas-tag üveg. Olyanokat törtek el egymás fején. Mióta *étel* van: megváltozott a légkör. Hanem ez csak *átmenet* az ülőfogasztás felé. Mert az *lesz az igazi*. És ha már itt tartunk: szüntessék meg azt a *nevet* is, hogy italbolt... Olyan nagyon rossz íze van! — mondja Lőrincz István boltvezető.

Illetékes mondja, hát továbbadjuk. Már csak azért is, mert minden szava tanúsítja: nem valami *névleges* változást szeretne elérni. Budapest vendéglátóipara hadat üzent a »kocsma«, az »ivó«, a »csehó«-jellegnek. Kinek szól e hadüzenet?

A *huliganizmusnak*. Közkeletű kifejezés ez most — a rendbontás, garázdálkodás és az erkölcsi zűrzavar közös szinonimája. *Lehet-e* meggátolni ilyen — nem adminisztratív, hanem nagyon »átteteles«, *közvetett* intézkedésekkel?

Beszéljen a gyakorlat. Az italbolt-jelleg egyik ki-

tűnő ellenszere a kisvendéglő, az a családi »üzemecske«, ahol legtöbbször egy-egy régi szakember családja főz, szolgál fel, mint úgynevezett »gebines« gazda, érdekelt vezetője a többnyire kedves nevű kis ebédelő- vagy vacsorázóhelyeknek. Többnyire egykori — nem is mindig jóhírű — italboltok helyén nyíltak, családi hangulat és nagy tisztaság, házikoszt és a rendetlen vendég kíméletlen megrendszabályozása jellemzi őket. Czékli Gyula a »Kakukk«-ban — Újpesten — bizony megteszi, hogy hazaküld egy-egy ápolatlan, piszkos, szénporos öltözötű vendéget. Mi ez? »Kizavarják a dolgozót?« Nem... Csak megmondják neki, hogy tisztelje meg önmagát is a rendes külsővel, ha szórakozni jön.

Talán nevelőintézetekké változtak az ivók? Hát erről per sze nincs szó. De ott, ahol megváltozik a környezet és a személynzet határozottan megköveteli az emberhez méltó, *tisztességes* magatartást — előbb utóbb hatni kezd a tisztességes vendég példája. (Tegyük hozzá, sokat javít a megjavult közbiztonság, a rendőrség mindig gyors és határozott közbelépése, a telefonon hívható URH-kocsik villámsebessé mozgása.)

De minket most mégis a *nevelő* hatás érdekel elsősorban.

Hová leszel, Fehér Ökör ?

A szép, új, nagy lakótelepnek a Kerepesi úton van italboltja is (bár ez is büfé jellegű) és szép cukrászda-presszója, a *Mimóza*. És épült egy minta-

szertű, a Belváros eleganciáját is elérő modern nagyvendéglő. *Az Arany Kacska*. A büfében most — délután van — férfiak iszogatnak. Szóba elegyedünk. — Rendben van itt minden, a felszolgálás remek, csak *kicsi a helyiség* — mondják. — Miért nem mennek a Kacsába? — Az *drága* hely.

S hozzátesszik: *az lenne jó, ha itt, a büfében is ülni lehetne terített asztal mellett.*

Az Arany Kacska ragyogó rendezése viszont még nem vonz elég vendéget. Pedig II. osztályú árai vannak. De még »túl szép« hely. Ahhoz legalábbis, hogy az, aki az italbolti füstfelhőhöz szokott, *egyből* ide pártoljon.

Rossz hírek a hőzöngés kedvelőinek. Megtoldhatjuk azzal, hogy — ez a jövő perspektívája mindenütt. Így lett a szörnyű *Pokol-csárdából* vagy egy sötét kis italboltból a szép *Alpesi söröző* és a *Palotagyöngye*. S így lesz — jól kapaszkodjanak meg a pultban, kérem! — a Fehér Ökörből *tejbüfé*.

A folyamat — egészséges, a főváros szórakozását, esti életét megszűrő, egészséges folyamat! — *megindult és feltartóztatlan*. Pénzbe kerül? Kétségtelenül átépítésbe, beruházásba, tisztaságba. Megéri.

Nemcsak a riadóautótól fél a huligán.

A fehér abrosztól is. Van mind a kettő.

Baktai Ferenc

Közp. nyom

Kezdjük a végén. A pansz-könyvön, amelybe jól olvasható tintaceruzás írással ezt írta *Kiss Ferenc* Fiastyúk utcai lakos: »Nagy örömmel vetjük tudomásul, hogy a rossz hírű *Kukorica-csárda* — kellemes szórakozóhellyé vált, sok ilyen vendéglőre van szüksége *Pestnek!*«

Hát a Wesselényi utcai »Kukorica« valóban nem számított a legmegnyugtatóbb vacsorázóhelyek közé.

Azután »beruháztak« 200 ezer forintot...

Nagy pénz. Sokszor emlegetik: *mennyit költ* a vendéglátóipar az üzemek átépítésére, *minek* az a sok kiadás. Tessek megnézni a Kukoricát: az egykori csúnya kis csehó kedves és finom vendéglővé vált. A belső termet... maguk a régi törzsvendégek nevezték el »leányszobának«. A vakító tiszta, tükrös pult miatt. Virág, függöny, tisztaság mindenütt.

Vagy megszokik — vagy megszökök

Mit csinál a régi vendég? *Vagy megszokik vagy megszökök*. A régi Kukoricának volt egy gyakori »kuncsaftja«, *mázoló*. Mindig nyakig festékesen, szakmája napi munkájának minden nyomát cipelve állított be. Hű maradt azonban az átalakított vendéglőhöz. Csak — ő is átalakult. *Szalónképesen* ül az asztalhoz!

Hanem ez belterület, majdnem körút; de van-e ilyen változás a *külső* negyedekben is? Van a Kerepesi út és az

Osztályozás

640.24

Hely

Idő

Személy

Helyszám